

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Exempla, In Septem Capitalivm Vitiorm Detestationem,
Per Qvadragesimam, An. 1646. narrata**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1649

§. 8. Dei Patris erga peccatorem exprobratio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49161)

eis oculo & iste adolescens flagitiorum suorum multitudinem, criminumque enormitatem, vltimam addidit coronidem impietatis, vt desperaret. Huc scilicet perducit Acedia, vt clientem suum, qui per inertiam est domicilium dæmonis mali, ac plurimis ab hostibus oppugnatur, omnibus præsijs exuat, armisque spiritualibus destitutum, discrimini exponat. Qui enim de salute sua sollicitus antea non fuit, nihil habet, quo se defendat, tempore necessitatis. Anima itaque illius, est instar militis sine galea, sine lorica & sine clypeo inter tela versantis; est instar vrbis, quæ sine mœnibus aut munimentis, hosti vndique peruia, exitium nusquam à se excludit. Ite igitur, pigri; ite, inertes, & negligite virtutem; fastidite bonum quod inchoastis; veniet tempus, quod ostendet, quid sit, pietatem neglexisse. Tristitia hæc vestra, de re spiri-

S. Greg. 8.
p. cur pa-
storal. ad
mon. 16.

Ita, dum partim corporis molestijs, partim animi intemperijs agitated, nullam noctu neque corpore, neque animo quietem, neque som-

VIII.
DEI PA-
TRIS ER-
GA PEC-

soma-

CATOREM
EXPRO-
BRATIO.

sonnum oculis capere potest, solusq; se cruciat vitæ & conscientiæ cruces cogitando; vidit aliquando, insolita luce cubiculum clarescere; oculisque causam quærens, conspexit, ante lectum astare venerandi vultus virum. Canities illi non in barba modò, sed latè etiam erat per humeros diffusa. Ex oculis, tanquam duabus stellis, mirificus quidam fulgor radiabat. Cetera omnia erant composita ad maiestatem; quæ tamen sola poterant parere metum, ægrotus tamen truci aspectu maximè exterritus cœpit totis artibus contremiscere. *Cùm sit enim timida nequitia, dat testimonium condemnationis. Semper enim presumit seua perturbata conscientia. Adhuc trepidabat, & tamen se coëgit, ut auderet interrogare: Quis ille senex esset, aut cuius rei gratia, id noctis tempus elegisset, ad se terrefaciendum? Cui senex respondit: Ego, ut nòris, celestis ille sum Pater, qui te de nihilo produxi, ut esses, ut viveres, ut sentiret, ut ratione omnia comprehenderes. Ego corpus tuum his sentiendi instrumentis, animam intellectu, memoria, voluntate ornavi. Ego has, qua in cælo lucent, stellas, hanc lunam, solemq; ipsum lucis fontem, condidi, ut tibi famularentur; quo sine & reliquas tibi subieci creaturas. Ego te amavi;*
 & post-

Et, postquam tu amoris meo odium reposuisti, per Angelum, per conscientiam, per fratrem tuum, per varios denique hominum piorum sermones, admonui, ut à scelerosa ista tua vita ad frugem, ad poenitentiam, ad ceteras virtutes redires. Omnia frustra. In lapidem duratus es: audire me noluisti. Quando igitur omnes monitiones meae in cassum ceciderunt, Et toties vocantem, toties contempsi; ecce huc veni, Et adsum, ut tibi indicem, filiū te esse aeternae damnationis. Sic dixit, & videri desijt; sed non desijt juvenis, immo jam demum coepit longè formidabilius trepidare, ac in sudore suo pæne natare; jam enim subibant mentē supplicia flammaram sibi accensa; jam aeternitas suppliciorum; jam tota rerum fluxarum vanitas; ebrietates, blasphemiae, detractiones, turpiloquia, detestandae voluptates in tormenta nunquam desitura commutandae.

Atque ita hoc caelestis Patris vaticinio percussus, quod reliquum erat noctis, totumque insequentem diem, sine somno, sine cibo, traduxit; plenus anxietate, desperatione, atque expectatione tristissimae illius horae, quae eum, ex hac vita, eiecit, transmitteret ad merita supplicia funestissimae aeternitatis. Talē nempe fructum parit *Acedia*, & spiri-

IX.
RECTA
FIDES,
DVM SPE-
RAT, SPE-
RAT.